

זבל מואמינים

א זועכנטליכע בלעטל ארויס געגעבן דורך בני אמונים

פרשת נח תשפ"ה שנה י | גליון מס' 554

ת.ד 102 בני ברק | פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

פניני אמונים

פנינים בעניני תפילה
פון די זאכעדיגע פרשה

דורך א צדיק

קען די תפילות פון א איד
ארויפגיין למעלה

**"וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת
חַלּוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה" (ח ו)**

די גמרא זאגט אין מסכת ברכות (לב ב) אז פון ווען די חורבן בית המקדש איז דא חומה וואס איז מפסיק צווישן די אידן און דער אבינו שבשמים אז די תפילות גייען מער נישט ארויף אויבן ווי עס פלעגט ארויפצוגיין אמאליגע צייטן.

דער חיד"א ברענגט אראפ די גמרא אז ווען א צדיק איז מקיים א מצוה בשלימות שפאלט ער די הימלען אבער ווען די מצוה וואס דער צדיק טוט איז נישט בשלימות ווערט נאר געשפאלטן קליינע שפאלטן ווי 'חרכים' על שם דער פסוק אין שיר השירים (שה"ש ב ט): "הנה זה עומד אחר כתלנו משיגה מן החלונות מציץ מן החרכים".

מיט דער געדאנק זאגט דער "שמח ישראל" אז דאס האט ירמיהו הנביא געקלאגט זאגנדיג (ט כ): "כי עלה מות בחלוננו" אז עס איז נסתלק געווארן די צדיקים וועלכע האבן מקיים געווען די מצות כתיקונן און מיט דעם געשפאלטן די הימלען.

מיט דעם דערהער געט דער "שמח ישראל" צו פארשטיין דער פסוק אין די סדרה "ויפתח נח את חלון התיבה" אז מיט זיינע תפילות האט נח דורכגעבראכן די פענסטערס פון הימל און איר געעפענט אז די תפילות זאלן קענען ארויפגיין דורך איר.

מדבר קדמות מערכת צ' אות טו"ב;
שמח ישראל אות ט

פתחו שערים

די ווארט פונעם גרינדער און נשיא פון 'בני אמונים'

די עבירה פון 'חמס' – אויך ביי עניית אמן!

לשון הגמרא: "כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו גזל את הקדוש ברוך הוא ואת כנסת ישראל".

א שטארקער חידוש לייגט צו אויף איר רבי יהודה החסיד אין ספר החסידים [אות רנד] אז נישט נאר ווער עס עסט אן א ברכה איז א גזלן נאר אויך ווער עס מאכט א ברכה און די ארומיגע קענען ענטפערן אמן נאר ער מאכט די ברכה שטיל איז עובר אויף גזל - ווייל ער האט געקענט מזכה זיין די ארומיגע מיט אן אמן און ער האט עס נישט געטון.

פון די שמועס ביז דא קומט אויס אז סיי ביים מאכן די ברכה און סיי ווען מען מאכט עס שטיל קען מען אנקומען צו די מצב פון "מלאה הארץ חמס" און אז מען איז נישט גענוג זהיר - ווערט מען נכשל אין דעם.

מען זעט פון דעם די הארבקייט פון נישט ענטפערן אמן אבער דאגעגן קען מען אויך זען אויף די צווייטע זייט. מען זעט אז גענוי ווי די דור המבול איז חרוב געווארן איז נח ניצול געווארן פון דער מבול און די תורה רופט אים אן מיט'ן לשון "צדיק" און ווי מיר ווייסן ווייזט דער לשון "צדיק" אויף די פארקערטע ווי דער רבינו בחיי אין כד הקמח [ערך אמונה] זאגט אז פון דער פסוק אין (ישעיה כו ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים" זעט מען אז דער טיטול "צדיק" איז אנגעגרייט פאר דער וואס איז מקפיד אויף אמן.

דא איז דער ארט אנצוצייכענען אז ווען מען מאכט די ברכה בקול איז דער פארדינסט א דאפעלטער. אויסער וואס מען פארדינט אז אנדערע קענען ענטפערן 'אמן' פארדינט מען אויך אז די ברכה איז בעסער. די ברכה ווערט געזאגט 'מילה במילה' און מען געדענקט אז מען האט געמאכט די ברכה, עס ווערט נישט געמאכט אזוי כלאחר יד.

מיר וועלן מקפיד זיין צו מאכן א ברכה בקול און אינאיינוועגס זוכה זיין צו די מידה טובה מרובה און קעגן די מבול פון רע וועט קומען א מבול פון טובה וברכה און עס וועט מקוים ווערן די ברכה "והריקותי לכם ברכה עד בלי די". אמן ואמן.

מיט א קריאה פון "כי אתך ראייתי צדיק לפני!"
שבת שלום,

213 אכאקאקאקא

די תוה"ק רעכענט אויס אסאך זינד וואס די בני דור המבול האבן עובר געווען איידער מען האט געברענגט אויף זיי די מבול. עס איז געווען א דור וואס האט משחית געווען איר וועג, אבער דאך לערנט אונז די תוה"ק אויס אז די חתימה, די לעצטע קלאפ וואס האט געברענגט אויף זיי אז מען זאל ברענגען אויף זיי א מבול איז געווען די איסור פון גזל, ווי דער פסוק זאגט (בראשית ו ג): "קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס", און רש"י אויפ'ן ארט צייכענט אן: "שלא נחתם גזר דינם אלא על הגזל".

אז מען איז זיך מתבונן אין די ווערטער "כי מלאה הארץ חמס" קען מען פארשטיין אז דער "גזל" אין יענע צייט איז נישט געווען א זייטיגע זאך, אז דאס איז געווען דער מהות פון יענער דור, אז דער קאפ און דער מח פון צופרי ביז ביינאכט האט זיך געדרייט ארום גזל ווי אזוי מען קען בא'גזל'ן א צווייטן.

דער פשוטער פשט אין פסוק גייט ארויף אויף גזל, אבער אז אויך דער לשון לערנט אונז עפעס. אז מען איז זיך מתבונן אין דער לשון זעט מען אין איר אז אויסער די געהעריגע גזל איז אויך געווען נאך א גזל.

מען רעדט פון גזל וואס איז נישט נאר א פיזישע גזל, פון א גזל וואס איז מער רוחניות'דיג.

כלפי מה הדברים אמורים? די גמרא אין מסכת ברכות [לה. א] רעדט ארום פון ברכות און זאגט אז אזוי לאנג ווי די עסן וואס א מענטש עסן געהער צו השי"ת, אז דער מענטש האט נישט קיין רעכט איבער איר אזוי לאנג ווי ער מאכט נישט קיין ברכה אויף איר.

די גמרא ברענגט אראפ אויף איר צוויי פסוקים. די ערשטע פסוק איז אין תהלים [כד. א] "לה' הַאֲרָץ וּמְלוֹאָהָה" אז אלעס געהער צו הקב"ה. קעגן דעם איז דא דער פסוק אין תהלים (שם קטו טז): "וְהָאֲרָץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם".

אין איין פסוק זעט מען אז אלעס געהער צו הקב"ה, אין די צווייטע פסוק זעט מען אז השי"ת האט אוועקגעגעבן די ערד פאר'ן מענטש.

די גמרא איז מיישב די סתירה אז אזוי לאנג ווי א מענטש מאכט נישט קיין ברכה געהער עס פאר הקב"ה. נאר נאך דעם וואס א מענטש מאכט א ברכה ווערט עס די מענטש און אז אויב מען עסט אן א ברכה איז עס ווי מ'גזל'ט אוועק פון הקב"ה און ווי עס איז דארט דער

קיינ איינער פון די אנוועזענדע האט נישט געקענט פארשטיין ווי אזוי אזא זאך האט געקענט פאסירן אבער הערנדיג די ביטע און נאך דעם וואס דער ריכטער האט עס באשטעטיגט האט מען זיך גענומען צו די ארבעט.

די איינגעשטעלטע פון די געריכטהויז האבן זיך גענומען צו די ארבעט, מיט א פליסיגקייט האבן זיי אנגעהויבן צוזאמענצושטעלן די תליה אויף יענער זייט ווארטנדיג צו זען וואס עס גייט זיין.

ווען די ארבעט האט זיך געענדיגט האט מען אים נאכאמאל געהייסן ארומבינדן די שטריק ארום זיין האלדז. מען האט שוין אנגעהויבן אויספירן די אורטייל ווען פלוצלונג האט זיך געהערט אין צימער א גערויש.

די גאנצע געביידע אויף וואס עס איז געשטאנען האט געקראכט, ר' יוסף איז אראפגעפאלן אויף די ערד צוגעבינדן צו די שטריק.

"נעמט אראפ דער שטריק". האט דער הענגער געהייסן און געגעבן צו פארשטיין אז לויט די איסלאמישע געזעץ אויב מען האט געאורטיילט איינעם צום טויט און די זאך פון זי תליה איז אראפגעפאלן איז א סימן אז ער איז ריין פון הימל און מען דארף אים באפרייען.

זיינע פיינט זענען געווען אויסערזיך פון התרגשות. זיי האבן נישט געקענט גלייבן וואס דא האט פאסירט אבער די געזעץ איז די געזעץ און מען האט אים באפרייט.

נאכ'ן אהיימקומען האט מען אין שטוב געוואלט וויסן וואס איז אים איינגעפאלן אזא מאדנע בקשה ביי די ריכטער.

"הער אויס, ווען מען האט ארומגענומען מיין האלדז מיט א שטריק, האב איך געשפירט ווי דאס איז עס און מיין לעבן ענדיגט זיך דא. איך האב געשפירט ווי איך בין אין די הענט פון הקב"ה, אז קיינ שום אנדערע זאך אין די וועלט וועט מיר נישט מציל זיין. איך האב געוואלט דאווענען פאר אים און זיך איבערגעבן אין זיינע הענט, זוכנדיג ווי אזוי צו פארדינען אפאר מינוט פאר תפילה, האב איך געטראכט פון וועגן ווי אזוי איך קען פארדינען צייט און דאס איז געווען א גוטער אויסוועג.

איך האב אזוי געטון און מתפלל געווען און ברוך ה' אז עס האט געווירקט, אין הימל האט מען אנגענומען מיין תפילה, איך בין געהאלפן געווארן און איך האב איבערגעלעבט די גזירה.

"שמע מהיכלו קולי עמ' שלד"

אין יענער שטאט.

א גרויסער און א באקאנטער מוצלח איז ר' יוסף געווען. זיינע געשעפטן מיט סחורה האט מען געקויפט איבעראל און ער איז פון דעם געווארן אן עושר. די גוילישע שכנים נישט קענענדיג צוזען זיין הצלחה האבן אויסגעטראכט אויף א בילבול און ער איז געברענגט געווארן צו די ארטיגע ריכטער.

די ריכטער וועלכע זענען אליין אויך געווען גרויסע שונאי ישראל האבן נישט געצעגערט קיין סאך. איינס, צוויי, האבן זיי ארויסגעגעבען אן אורטייל, מען האט באשטימט אז ער איז שולדיג און אז מען גייט אים הענגען אין צענטער פון די שטאט.

די טעג וואס מען האט גע'משפט'ט רבי יוסף ביז ווען מען האט געדארפט אויספירן דעם טראגישן אורטייל זענען געווען שווערע טעג פאר די אידן אין די שטאט. די גוים האבן געהעצט קעגן די אידן און יעדער האט מורא געהאט צו לייזן די נאכווייען.

אסאך תפילות און קבלות טובות האט זיך די קהילה אונטערגענומען אז די גזירה זאל בטל ווערן. אסאך אידן האבן געפאסט אז די גזירה זאל בטל ווערן אבער עס האט אויסגעזען ווי די שיערי שמים זענען פארשלאסן.

דער שווערער טאג איז אנגעקומען, עס איז געווען אויף א מיטוואך, די גוים אין די שטאט האבן אנגערייט א גרויסע תליה אין צענטער פון די שטאט מיט א גרויסע שטריק און מען האט זיך געגרייט אויסצופירן די

ביטערע גזר דין.

די רגע איז געקומען צוגיין, דער שופט האט געהייסן אז מען זאל ארומנעמען דעם גע'משפט'ן מיט די שטריק. די געוויינעריי און געיאמערריי פון די משפחה האט געשפאלטן הימלען אבער אין יענע רגע האט דער שופט געהייסן אז מען זאל אים פרגען וואס איז זיין לעצטער ווינטש.

"אז מען זאל אריבערפירן די תליה צום צווייטן זייט צימער".

די מאדנע בקשה האט ארויסגעברענגט וואונדער ביי יעדן אין צימער.

שווארצע געדעכטע וואלקענעס האבן זיך אויסגעשפרייט אויף די שטאט יאזעד אין איראן.

א פחד און א בהלה איז באפאלן די אידן אין די שטאט, ווער עס האט געקענט

"נעמט אראפ דער שטריק". האט דער הענגער געהייסן און געגעבן צו פארשטיין אז לויט די איסלאמישע געזעץ אויב מען האט געאורטיילט איינעם צום טויט און די זאך פון די תליה איז אראפגעפאלן איז א סימן אז ער איז ריין פון הימל און מען דארף אים באפרייען.

די 'תפארת ירושלים' שול ירושלים עיה"ק וועלכע איז אויפגעשטעלט געווארן דורך די איינוואוינער פון די שטאט יזדים נאכ'ן ארויפקומען קיין ארץ ישראל

איז געבליבן איינגעשפארט אין די שטוב און איז נישט ארויסגעגאנגען יענעם אינדערפרי צו די האנדל.

אלע יארן האט די ארטיגע קהילה געלעבט אונטער א שטענדיגע שרעק אבער די לעצטערע געשעענישן האבן אלעמען איבערגעשטיגן.

די יעצטיגע געשעניש האט זיך אנגעהויבן נאך דעם וואס די ארטיגע אומפארגינערישע גוים האבן נישט געקענט צוקוקן צו די הצלחה פון ר' יוסף פון די נכבדי הקהילה

די כח פון א תפילת קשת"י

"את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ" (ט יג)

דער הייליגער 'חתם סופר' שרייבט אז די ווארט "קשתי" איז ראשי תיבות פון די ווערטער: "קדושת, שמי, תורת, ימינ".

זיין תלמיד, רבי חזקיה פייבל פלויט דער רב פון די שטאט שוראן, איז מעיד אז זיין רבי פלעגט מערערע מאל איבער'חזר'ן דעם רמז יעדע יאר פרשת נח.

זוכנדיג צו דערגיין וואס דער רבי האט געמיינט מיט דעם ברענגט ער א שיינער געדאנק פון דער דאווענען וואס מיר דאווענען מידי יום ביומו.

די תפילה פון שמונה עשרה ענדיגן מיר מיט א ספעציעלע בקשה פון עשה'ס ווי דער: "עשה למען שמיך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדשיתך".

דער מקור פון די בקשה איז אין מדרש וועלכע ווערט געברענגט אין טור (או"ח קכב): "אמר שמואל, כל הזריז לומר ארבעה דברים הללו זוכה ומקבל פני שכנה - עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדושתך".

די כוונה פון דער מדרש איז אז נאך דעם וואס חז"ל זאגן אונז אין ברכות (לב ב) אז "מיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה" און דאס בויט זיך אויף די ווערטער פון דעם נביא אין איכה (ג מד): "ספֹּתָהּ בְּעָנָן לָךְ מַעְבֹּר תְּפִלָּהּ בַּעַט מַעַן דַּעַם רַבּוּשׁ" "עשה למען שמך..." אז אויך אויב די שערי תפילה זענען נסתם נעם און אונזערע תפילה למענך און מיט די בקשה עפענט זיך אויף די שערי רחמים.

דער 'חתם סופר' זאגט אז די סגולה פאר די בקשה איז מרומז אין די פסוק "את קשתי נתתי בענן"; אז אויך בשעת ווען אידן זענען אין גלות און די שערי רחמים איז פארשלאסן פאר זיי אין די בחינה פון "ספֹּתָהּ בְּעָנָן לָךְ מַעְבֹּר תְּפִלָּהּ" האט הקב"ה געגעבן פאר אונז די "קשת" אז מיט איר זאל מען קענען צוברעכן דעם ענן.

'תורת משה'; 'ליקוטי חבר בן חיים' ח"ג בהקדמה

אינדערזייט איז געשטאנען א בעל העגלה. זעענדיג אז דער געשעפטסמאן טיילט אומזינסט אויל האט ער אויך געבעטן א פלאש, אבער דא האט שוין דער בעל הבית געבעטן געלט.

"אבער פאר אים האסטו געגעבן אומזינסט?" האט דער בעל העגלה געהאט טענות.

"וואספארא פארגלייך?" האט דער סוחר גע'טענה'ט.

דער סוחר האט איינגעקויפט ביי מיר ריזיגע קוואנטומס פון סחורה, די פלאש אויל איז א קלייניגקייט קעגן דעם, אבער דו, פון דיר האב איך גארנישט, פארוואס זאל איך דיר געבן אומזינסט.

דער זעלבער איז מיט דיר, האט דער רבי אויסגעפירט.

"דער צווייטער סוחר רעדט מיט מיר אלע ערליי ענינים, איך בין אים מדריך אין עבודת ה' איז געבן איך אים אויך אן עצה ביי זיינע געשעפטן אבער דו ווילסט נאר אן עצה אין געשעפטן און דאס געבן איך נישט סתם אזוי."

דאס איז אויך דער ענין פון דער "עשה למען שמך..." דער עשה זאגט מען ביים ענדע פון דאווענען. מען האלט נאך דעם וואס מען האט שוין געבעטן אויף קדושת שמו יתברך בעט מען אויך אויף גשמיות'דיגע זאכן אבער דאס קען נאר זיין ווען מען האט שוין געבעטן אויף כבוד שמים.

וועגן דעם ווער עס זאגט ביים סוף דאווענען: "עשה למען שמך..." איז זוכה ומקבל פני שכנה - ווייל מיט דעם ווייזט ער אז אלע זיינע בקשות איז געווען נאר אז עס זאל נתקדש ווערן שמו יתברך אין די וועלט און אז ער זאל קענען מקיים זיין די תורה ומצוות כראוי, וועלכע איז גורם אז אויך זיינע תפילות זאלן נתקבל ווערן ברחמים וברצון.

קובץ 'קול התורה' סב עמ' ע

די סיבה דערצו אז וואס די תפילה ברעכט דורך די חומה האט ערקלערט דער ראש השיבה פון די געיסטערהעדער ישיבה קטנה רבי חיים שאול קויפמאן זצ"ל על פי א מעשה וואס האט עס פאסירט ביי רבי יחזקאל קאזמירער זצוק"ל. (סדר הדורות החדש' דף לא ע"ב):

צו דער הייליגער רבי פון קאזמיר איז אמאל אריינגעקומען א סוחר און געבעטן פון דעם רבי'ן אן עצה אויף זיינע געשעפטן. דער רבי האט אים דוחה געווען זאגנדיג אז ער פארשטייט נישט אין די עניני מסחר. גלייך נאך אים איז אריינגעקומען א צווייטער איד. אויך ער האט געוואלט הערן אן עצה פון דעם רבי'ן אבער אים האט דער רבי גענטפערט בטוב טעם ודעת.

די צוויי סוחרים האבן זיך געטראפן אינדרויסן און זיך דורכגעשמועסט ווען איין איד דערציילט פאר'ן צווייטן איד אז דער רבי האט אים מייץ געווען אזוי און אזוי.

ווען דער ערשטער סוחר האט עס געהערט איז ער צוריק אריין צום רבי'ן בעטנדיג דער רבי'ן אז ער זאל אים געבן צו פארשטיין וואס גייט דא פאר? פארוואס אים עצה'ט יא דער רבי און פון אים דרייט זיך דער רבי ארויס?

דער רבי האט אים געגעבן צו פארשטיין מיט א משל צו א סוחר וואס האט איינגעהאנדלט ביי א סוחר אסאך סחורה. נאכ'ן איינקויפן האט דער איינקויפער געזען אז ער דארף ארויסגיין אויפ'ן וועג אבער זיינע רעדער זענען פארזשאווערט, זיי פארן נישט גוט. וועלנדיג ארויסגיין אין גאס און אויס מורא אז דאס וועט אים אפהאלטן איז ער געלאפן צו דעם סוחר און אים געפרעגט צי ער האט א פלאש אויל צו גיסן אויף די רעדער.

דער בעל הבית וויסנדיג אז ער איז זיינער א גוטער קליינט האט אים געגעבן א פלאש אויל אומזינסט.

"כי אותך ראיתי צדיק לפני"

דער רבנו בחיי שרייבט: פון דער פסוק אין נביא (ישעיהו כו ב) "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים" דרשנ'ען חז"ל אין שבת (ק"ט ב), "אל תקרי 'שמר אמונים' אלא 'שאומרים אמן'".

פון די ווערטער פון חז"ל קען מען ארויסלערנען אז א איד וואס ענטפערט אמן איז ווערד אז מען זאל אים אנרופן בלשון צדיק" (כד הקמח' ערך אמונה).

שליס זיך אויך אז איין די גרויסע מהפכה!

שליסט אייך אויך אן צו זיין פון די מזכי הרבים! קומט פרי אין שול און הערט אויס טאג טעגליך די ברכת השחר פון די מתפללים און זייט זוכה אז מען זאל אייך בא'טיטולען מיט דער טיטול פון "צדיק" און אינאיינעוועגס וועט איר זוכה זיין צו די ברכה וואס א צדיק האט ווי דער פסוק זאגט אין משלי (י ו): "ברכות לראש צדיק".

אן קיין 'מנין' - קען מען נישט זיין א צדיק

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים לְנֹחַ קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ" (ו יג)

האט גע'דרשנ'ט רבי חיים ירוחם לאנץ, א תלמיד פון דער בוטשטאשער רב דער בעל 'דעת קדושים':

דער רמ"ק אין זיין סידור סידור 'תפלה למשה' (שער ד סימן ג) ברענגט אראפ בשם דער זוה"ק אז די זאכן וואס א איד דארף טון אז מען זאל ער הייסן א צדיק זענען מרומז אין דער ווארט "צדיק" עס גייט ווי פאלגענד: - צ' אמונים, ד' קדושות, ו' קדישים, ק' ברכות. דער זוה"ק זאגט אז דאס איז גורם אז דער מענטש זאל זיין א צדיק אן קיין ספק.

די תוה"ק זאגט אז נח איז געווען א צדיק און אויב איז ער געווען א צדיק האט ער זיכער מקפיד געווען אויף אלע זאכן וואס זענען מרומז אין די ווארט צדיק אבער דאס האט געקענט זיין ביז צו די מבול, ווייל ווען ער איז אריין אין די תיבה האט ער נישט געהאט קיין מנין. וועגן דעם וועט הקב"ה האט אים מודיע געווען איבער די מבול האט ער אים געזאגט די ווערטער "קץ כל בשר בא לפני" ווייל פון יעצט און ווייטער וועט מער נישט זיין דער "כל בשר" - וועסט נישט קענען דאווענען מיט מנין און וועגן דעם וועסטו נישט קענען מקיים זיין אלע זאכן נאר א חלק פון זיי און פון דער צדיק גייט אראפ דער 'ד' וואס ווייזט אויף די ד' קדושות און אויך דער 'ו' וואס ווייזט אויף די 'ו' קדישים און עס וועט נאר בלייבן די ק"ץ וואס ווייזט אויף מאה

ברכות און דער 'צ' וואס ווייזט אויף די אמונים. מיט דעם געדאנק געט ער צו פארשטיין אז וועגן דעם האט מען אים מער נישט גערופן נאך די מבול מיט'ן נאמען 'צדיק' נאר סתם 'נח' ווי דער פסוק זאגט (ז כג): "וישאר אך נח" ווייל מען האט אים מער נישט געקענט אנרופן א צדיק - ווייל ער האט מער נישט געקענט מקיים זיין די זאכן וואס זענען מרומז אין דער ווארט "צדיק"... דברי חיים'

די מאה ברכות איז מציל פון השחתת הארץ

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים לְנֹחַ קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לְפָנַי כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ" (ו יג)

האט געזאגט רבי מנצור בן שמעון:

חז"ל זאגן אונז אז דוד המלך האט מתקן געווען אז מען זאל מאכן טעגליך הונדערט ברכות און מיט דעם האט ער מבטל געווען די מגיפה. דער ב"ח אין אורח חיים [סימן מו] שרייבט אז די סכנה איז נאך קיים ביז'ן היינטיגן טאג און מיר זענען עס מבטל דורכ'ן זאגן טעגליך די מאה ברכות.

א רמז איבער די סכנה אז עס איז נאך דא היינטיגע צייטן קען מען טרעפן אין דער פסוק 'משחיתם את הארץ'. די ווערטער 'משחיתם' איז ראשי תיבות "מאה" - אז אויב מען איז מקפיד אויף די מאה ברכות איז עס מבטל די השחתת הארץ.

'שמן המאור'

שערי גן עדן

אמן און ברכות אין די וועג פונעם בעל הילולא

נאר עשו איז געקומען נאך די ברכות

א גוטער מנהג האט דער בעל מקור ברוך מסערת געהאט אין די אלטע היים.

מידי שבת בשבתו איז ער געגאנגען דאווענען אין א צווייטן שול פון די שטאט צו דאווענען מיט די אידן פון די שטאט. איין שבת האט זיך געמאכט אז ער איז אנגעקומען אין שול און מען האט שוין געהאלטן נאך ברכת השחר. הערנדיג דאס האט ער פארלאזט די שול. די ארומיגע האבן זיך זייער דערשראקן פון זיין התנהגות אויס מורא אז ער איז געטשעפעט געווארן אז מען האט נישט געווארט אויף אים.

די אידן זענען צוגעגאנגען צו אים בעטנדיג אז ער זאל בלייבן אבער דא האט ער זיי איבעראשט זאגנדיג אז ער איז נישט קיין 'עשו'.

די חסידים האבן נישט פארשטאנען וואס דער רבי מיינט.

ער האט אויסגעפירט בדרך צחות אז נאר עשו הרשע איז געקומען צוגיין נאך די ברכות פון יצחק אבינו.

('נועם הברכה' עמ' פד).

נאך א פאל ווען ער האט געזאגט די זעלבע זאך איז געווען ווען ער איז אמאל אנגעקומען אין שול און געזען אז אויפ'ן וואנט הענגט א צעטיל מיט די סדרי התפילה.

אונטער די שורה וואו עס איז געשטאנען ווען מען הייבט אן זאגן ברכת השחר איז געשטאנען די צייט ווען מען הייבט אן הודו.

פון דער צעטיל האט זיך אויסגעזען אז עס איז דא צוויי צייטן, איין צייט צו קענען מיטהאלטן די ברכת און די צווייטע צו קענען אנקומען נאך די ברכות. זעענדיג דעם צעטיל האט עס אים פארדראסן.

דערביי האט ער זיך אנגערופן אז וועלכע איד קומט אן נאך ברכות? נאר עשו הרשע איז געקומען צוגיין נאך די ברכות...

(שם עמ' קעז).

דער בעל 'מקור ברוך' ב' במד השוון תשכ"ד

דער בעל מקור ברוך רבי ברוך האגער איז געבוירן געווארן צו זיין גרויסן טאטע דער בעל 'אהבת ישראל' אין יאר תרנ"ה. אין די יונגע יארן איז ער נתחנך געווארן ביי זיין גרויסער פאטער און פון קינדווייז

אן איז ער געווען בארימט מיט זיין התמדה און זיין גאונות און איז נסמך געווארן צו הוראה.

אין יאר תרפ"ג, אין בלויזע עלטער פון עטליכע און צוואנציג יאר, האט מען אים דערוועלט צו זיין דער רב פון די שטאט פולין ריסקעווע, א שטעטל אין די אומגעגענט פון מארמאראש. פאר דריי און א האלב יאר האט ער דארט געדינט ברבנות און שפעטער איז ער פון דארט אריבער צו דינע ברבנות אין די שטאט קאצמאן אין באקווינא.

פאר גאנצע ניין יאר האט ער געדינט ברבנות אין די שטאט קאצמאן און פון דארט איז ער אריבער צו דינע ברבנות אין די שטאט סערעט וואו ער האט געדינט ברבנות ביז צום אויסברויך פון די ביטערע קריג.

ווען ער איז באשטימט געווארן אלץ רב אין סערעט איז זיין טאטע נסתלק געווארן און אסאך אידן האבן אים באשטימט אלץ זייער רבי. אין יענע יארן האט ער אויך אויפגעשטעלט די ישיבה 'בית ישראל ותמכין דאוריתא'.

נאך די ביטערע קריג איז ער ארויפגעקומען קיין ארץ ישראל און זיך באזעצט אין די שטאט חיפה און דארט אויפגעשטעלט די מוסדות און די שיכון 'רמת וויזניץ'.

ער איז נסתלק געווארן ב' מרחשון תשכ"ד, מען האט אים געלייגט אין בני ברק, נעבן זיין פאטער דער בעל אהבת ישראל.

נאך זיין פטירה האט מען געדרוקט זיינע חידושי תורה אין די ספר 'מקור ברוך'.